

Arvingarna på Kajskjul 8 Bild: Olof Ohlsson

1/5

🔒 Den här artikeln kan bara du som prenumererar läsa.

Recension: Arvingarna, Kajskjul 8

Konsertrecensioner • Infallsrikt, lustfyllt och kul, lite taffligt kanske men på ett väldigt charmigt sätt, skriver Patrik Andersson om bandet som hållit ihop i 30 år.

Det här är en recension. Ställningstaganden är recensentens egna.

Patrik Andersson

Efter middags-sorlet är snudd på öronbedövande. Folket fyller på glaset, pudrar näsan, byter platser. Tillfredsställelse och förväntan hänger i luften runt borden som inte lämnar luckor för dans.

Dansbandsmusiken har ju annars överlevt såväl disko som folktoppsdöd och Robert Gustafsson. Samtidigt har Arvingarna mer eller mindre sedan starten försökt att bredda bilden, repertoaren och spelplanen. Med pop- och rockinslag, Melodifestival, Skansallsång och Diggiloo-turné.

För även om äpplena kanske inte fallit jättelångt från päronträden är det ändå skillnad på äpplen och päron. Precis som föräldrarnas band (Streaplerns och Flamingokvintetten) har de gjort sina hundår. Spelat för en macka och burit instrument, farit som en flipperkula landet runt och fått menande blickar från styrdansare som tyckt att tempot borde vara si eller så.

Elegant blåsförstärkning

Men Arvingarna har hållit ihop. Med senaste dunderhiten "I do" i bagaget är kvartetten från Partille kanske större och folkkärare än någonsin när de nu firar hisnande 30 år med svindlande 30 spelningar på Kajskjul 8. "I takt med tiden" är en krogshow, registrerad av Hans Marklund, med sittande publik som skildrar resan från då till nu.

21.49 är väntan över och "Är det försent" drar igång, tätt följd av "Hon kommer med sommaren" med blomsterängar på skärmarna bakom som minne av årstiden vi lämnat bakom oss. Stämsång och elegant blåsförstärkning av fenomenala Ella Wennerberg, Hugo Hammarlund och Love Nilsson samt Tim Nilsson på slagverk/percussion.

– Välkomna till Arvingarna! ropar Casper och minneskavalkaden är i gång på allvar.

Smittande glädje

Via kassetband, Jönssons konditori, bandnamnsångest till mopeder, åldersnojor och saxprat(!) med fäder i turnébuss. Goa gubbar dyker upp på skärmarna och tjötar med grabbarna som byter kläder mer än Zara Larsson. Och det spelas låtar i så långa rader att det är omöjligt att hålla räkningen men med lust och frågning stor och det där blåset som får låtarna att virvla högt högt upp i skyn.

Det blir spretigt med eget från hela karriären, föräldracovers och Beach Boys- och Queen-medleys omvartannat. Och det saknas svärta i berättelserna. Men det är infallsrikt, lustfyllt och kul, lite taffligt kanske men på ett väldigt charmigt sätt. Och, framförallt framförs allt med en sån smittande glädje. Som i avslutande trippeln där "Eloise", "Bo Diddley" och "I do" lyfter taket, allsång och händerna i luften. Då är det ändå 29 kvällar kvar.

Patrik Andersson
kultur@gp.se